IM / WH

Willem Hoogeveen

Stompwijk 15 augustus 1946 - Emmeloord 8 september 2020

In zes dagen
werd de wereld geschapen.

Op de zevende dag
van zijn reis rustte Darwin.

Hij keek om zich heen en zag
dat het goed was.

Op zomaar een eiland ontdekte hij
een schildpad. Op zomaar een ander eiland

ontdekte hij dat dezelfde soort schildpad
daar een veel langere nek had ontwikkeld.

Op dit eiland was het groen
moeilijk bereikbaar, hier hadden

de schildpadden hun nek moeten uitsteken.
Hier had de schepping een wending gekregen.

Darwin zag dat er iets niet goed was.
Vanaf die dag knaagde de schildpad

zich een weg door de kerkelijke leer,
tot in het hart van zijn geloof.

Dobbel met de stenen,
speel het spel met de zoekers,

het spannend vreemdelingenspel
voor het hele gezin.

Blijven ze hier of gooi je ze eruit?
De worp bepaalt hoeveel.

Worden het tien blijvers
of zien we er honderd vertrekken?

Het lot bepaalt de kleur en het getal.
Wit of zwart? Is het hier vol

of krijgen ze een kans in ons geweldige land?
Speel het spel met de knikkers.

Bepaal bij het knapperend haardvuur
of ze blijven of worden uitgezet.

Een spel voor donkere dagen,
gezelligheid gegarandeerd.

Of ze mogen inburgeren of niet,
het spel kent geen verliezers.

De oerschreeuw

Ze zetten de wereld op stelten
door lustig en levend te spelen,
bewegend op buigzame palen –

die mensen herkennen als masten,
houvast bij hun macht over water –

briesend en gillend, hun oerkracht
geschald over grasland als Tarzan,
de man van het oerwoud, die schreeuwt
als een aap en leeft als een zwijn.

De mensen, net beesten, jagen
de varkens de stuip op hun lijven,
door pijlen te richten op alles

dat knort van geluk – ze missen
besef van de waarde van leven.

We zetten de wereld op stelten
door domweg het leven te eten,
zonder te weten wat speelt.

Dat bonkig stoplichtmannetje,
‘t aandoenlijk lieve Duits figuurtje

dat ons steeds het groene licht geeft
als wij willen oversteken,

die altijd maar blijft schijnen,
ja, die gewone man, die alledaagse,

alleweekse, altijd goedemorgen man,
als die toch eens boos wordt,

rood aanloopt, als die toch eens zegt
dat het genoeg is, ons bij de hand neemt,

de straat op, voorop loopt,
een vuist maakt tegen de banken,

tegen de bonusdirecteuren,
dan zou de wereld buigen.

Brieven briefjes belangrijke gegevens die ze niet mocht

Zet de fles op zijn kop

vergeten een uitgebreid verslag van een middag

in de ouderwetse houder

zoek notities van wat gezegd werd en namen

laat de laatste restjes

van mensen om haar herinnering te ondersteu

yoghurt stromen

omdat ze goed besefte dat haar geheu

op een bord

haar steeds meer in de steek

dat je eronder

een half telefoonnum

hebt gezet

en toen niets

tot het

was het

leeg is

op

Mijn ziel is licht, mijn vlees is roze,
ik ben een goddelijk varken, geboren
als verkondiger van een zalige boodschap.

Ik ben een profeet, ik zie een leven
in eenheid, in harmonie, in lieve vrede
en beloof u, het zuchten is eertijds voorbij.

Maar u ziet me niet voor vol aan,
vindt dat ik speel voor spek en bonen,
nog kleeft voor u het vet aan mij,
nog doet mijn zout u likkebaarden.

U ligt daar met uw hangbuik volgevreten
op de bank en bent een zwijn. Gelukkig voor u
dat ik gekomen ben, de klokkenmaker,
om u uit uw lijden te verlossen.

Geen Batman, Superman of Spiderman maar de Kleurtjesbrigade! The magnificant Seven! Denkt iemand zwart-wit? Dat is een klus voor de kleurtjesbrigade! Leeft iemand kleurloos? De kleurtjesbrigade zal hem redden.

Kleurtjesbrigade, dat is de titel die Willem Hoogeveen deze potloden heeft gegeven; reddertjes in de nood. Het zijn er zeven, net zoveel als er kleuren zijn in de regenboog. Zullen ze de grauwe wereld weer kleur kunnen geven?

Kinderen voelen situaties vaak beter aan dan grote mensen, en ze reageren natuurlijk. Bij het volwassen worden lopen we het risico om dat talent kwijt te raken. Het talent is niet weg, want het zit gewoon in ons, maar we verliezen het alleen uit het oog. De kleurtjesbrigade is een kunstwerk dat ons aan dat verborgen talent herinnert.

Potloden - horizontaal. Ze staan tussen de bomen. De bomen staan rechtop, vertikaal. Ze zijn familie van elkaar, het potlood is immers gemaakt van bomen, bossen, van hun hout. Maar hun richting werd veranderd op het moment dat ze werden gemaakt tot wat ze zijn. Niet meer omhoog groeiend, niet meer gericht naar de hemel, maar blijvend hier op aarde, gebonden aan de regels, binnen de lijntjes.

Maar niet deze potloden, want deze hebben vleugels, deze potloden zijn als vogels, als engelen; ze kunnen vertikaal als ze willen, maar ook krassen maken, rondjes draaien. Ze zijn ongebonden, vrij, zoals kinderen nog ongebonden zijn. Ze kunnen gevleugelde woorden schrijven, gevleugelde tekeningen maken.

Wie in de verticale en horizontale lijnen kruistekens wil zien… dat kan. Maar liever het plusteken, want deze potloden nemen niet, maar geven. Het zijn weldoeners, ideeëngevers. Ze geven ons een cadeau, het kind dat in ons zit.

De Ark van Noach vol stellen,
alle soorten dubbelzijdig.

Pauwen, leeuwen, vossen,
alle soorten spinnen, mieren,

padden, krokodillen - al wat leeft
moet in de ark hebben gezeten.

Ook de mensenrassen die we kennen,
alle kleuren, maten, moeten

daar een vertrek hebben gehad.
Een cruise avant la lettre.

Ook de homo’s kenden er hun plek:
een donkere hut waar niemand ze zag.

De spelende mens
samen met leden van voetbalclub SV Lelystad

De wereld - in de gedaante van een voetbal. Wit Zwart. De witte vlakken zijn van hout en de zwarte van plexiglas. Het plexiglas is van binnenuit aan de randen zwart gespoten. De bal is net hoog genoeg zodat een jongen of meisje van jaar of 10 eronder kan staan, met zijn/haar hoofd in het gat. Aan de binnenkant van de bal zie je tegen een zwart geschilderde achtergrond gouden sterren - dat zijn natuurlijk de voetballers van SV Lelystad, sterren!
Door het plexiglas kijken we van binnen naar buiten, want er is natuurlijk meer dan voetbal alleen.
Als je de bal als wereld beschouwt, dan kijken we naar buiten het heelal in. En de ontwikkeling van de mensheid onderstreept dat: we worden steeds meer wereldburgers en reizen wat af. Sportevenementen zijn ook steeds vaker wereldwijd. En ook op het gebied van techniek en spullen zijn we mondiaal, global: onderdelen van onze auto’s komen overal vandaan.
We kunnen in de bal kijken omdat hij van onder open is. Als we er naar toe lopen gaan we door een haag van “gemetselde”schilderijen. Die haag staat voor bouwen. SV Lelystad is al 45 jaar aan het bouwen. We zien een kopje, een shirt en een schop. Die symboliseren wat vrijwilligers allemaal doen. Zonder hun handen geen voetbal.
Maar misschien is de belangrijkste boodschap wel: speel!

Zoals de kinderen zich voegen
naar de wolken van hun Moeder,

zo voegt de Aarde zich
naar het roze van haar kind.

Ze gaan hand in hand,
in de buik en erbuiten.

Kitsch?
Quatsch.

Het wonder zit verborgen in de band.
Niet het bloed, niet de adem,

maar de wetenschap dat alles
wat we doen gevolgen heeft.

We kunnen zelf kiezen.
Kleuren we de wolken roze

of maken we ze grauw.
We hebben alles te verliezen.

Uitvouwbaar, in delen.
Hoe ik zal klinken?

Bij de snaren begint de muziek,
geraakt en bewogen.

Bij het pakket hoort ook iemand
aan de knoppen en mensen

achter de bar.
Zo schep je een band.

Trillingen trekken een weg
door de ruimte. De toon

wordt gezet door een zaal vol
met mensen; de glazen gevuld

en de oren welwillend geopend -
zo zal ik klinken.

Er was eens een vogel.
Niet een lelijk eendje, geen zevenmijlsarend, niet eens een hippe,
maar een doodgewone, doordeweekse grijze vogel.
Een onopvallend type.
En die vogel leefde al zijn hele leven lang een gelijkmatig, dagelijks leven,
net als al die andere grijze, zweverige wezens in zijn omgeving.

Op een dag besloot hij dat het genoeg was met de saaiheid,
dat het klaar was met de berekenbare voorspelbaarheid.
Hij zou tenminste één keer in zijn leven iets doen
dat volkomen onverwacht was, één keer uit de ban, uit zijn dak,
door de barrière van de normen heen gesprongen,
tenminste één ding doen waarvoor hij voor gek verklaard zou worden.
Eén ding…. ja, een ding…..maar wat?

Het moest raadselachtig zijn, nutteloos ook, ja, vooral heel nutteloos.
Maar wat hij ook zou kiezen, hij moest het wel vol liefde doen,
want zonder liefde en affectie was het een verloren actie,
zonder warmte en genegenheid zou hij ongesteund en eenzaam eindigen,
en dat was natuurlijk niet de bedoeling.
Knuffels, als in een bed van honderd knuffels,
zo ongeveer moest het voelen, want dan voel je je
echt gesteund in wat je doet, wat het ook is,
dan ben je veilig, dan is het vertrouwd.

Met laarzen aan, dan kon het weer hem niet verrassen.
Muziek moest erbij, want muziek geeft toegang tot de diepte,
tot dimensies waarvan je niet weet dat die bestaan.
Water, ja, op het water, daar moest het gebeuren.
Hij was geen watervogel, maar hij droomde heel vaak over golfslag,
over deining en spiegelbeelden en hij keek altijd
vol bewondering naar de zwanen die zo koninklijk
over het water scheerden.
En hij zou deze ene keer niet vliegen.
Nee, niet vliegen…dat was het laatste wat men van hem zou verwachten.

Er was eens een vrouw met een perfect lichaam.
Niemand wist waar ze woonde,
in welke stad, of zelfs in welk land,
toch wist iedereen precies hoe ze er uit zag,
want haar maten, haar rondingen en vormen
waren wereldwijd bekend.

Niemand kon vertellen wat haar dieet was,
waar ze haar boodschappen deed,
hoe vaak ze naar de sportschool ging,
hoe vaak ze seks had, welke kleren ze het liefst droeg,
maar ze moest wel onbestaanbaar gelukkig zijn
met zo'n lijf, dat kon toch werkelijk niet anders.

Niemand wist precies hoe oud ze was,
maar men nam aan dat ze een manier had gevonden
om jong te blijven.
Natuurlijk hield ze dat geheim, dat zou iedereen doen.

En toen op een dag, op een verschrikkelijk
mooie dag, werd ze gespot.
Ze zag er anders uit dan iedereen had verwacht.
Vandaar dat het zo lang had geduurd
voordat iemand haar had gevonden.

Ze was wel iets groter, wat voller en forser
dan de vrouw die we hadden gezocht,
maar waar we vooral zo verbaasd over waren,
was het enorme geluk dat ze uitstraalde.
Zo gelukkig hadden we nooit eerder iemand gezien.

Hier groeit geschiedenis.
Dit geschapen landschap is de bodem

waarop ons zelfbeeld gebouwd is.
Hier groeven mannen met scheppen

het zweet uit de aarde -
met blaren op hun jatten

en hun poten in de modder
maakten ze de polder.

Nu zijn we goden.
Groot bravoure en schone handen.

Met machines en computers
kunnen we van alles scheppen.

Maar weet wel: gaat zo’n ding kapot,
dan staan we met een mond vol tanden.

Een schop onder de kont
zou ons niet deren.

Kanslozen: God hebbe hun ziel.
Hopelozen: geef ons een doel.
Dapperen: eens zullen we vallen.
Begeerte: een roos van vlees.
Schoonheid: een roze wolk.
Weerlozen: goud waard.
Gedachte: was ik maar een grijze muis.
Toekomst: zolang er adem is.
Zwartkijkers: konijn zonder hoed.
Optimisten: elke dag Kerstmis.
Paniek: leven in het nu.
Kopers: betalen voor hun schuldgevoel.
Jagers: eerst een schietgebedje.
Slapers: hun ogen gesloten.
Denkers: doen zelden.
Kunstenaars: spiegels.
Jonge stellen: als konijnen.
Konijnen: alles eerst proeven.

De mens

Ik zag de mensen samen,
met hun voeten – laarzen – in de aarde,
net als vroeger met de klei verbonden.

Ik zag er een met vleugels, als een engel,
een ander met ballonnen – verlichte lieden
die vrij de lucht in konden.

De mensen hadden teddyberen harten,
zacht en aaibaar, kloppende knuffels –
we hadden eindelijk geleerd om lief te hebben.

En onze lijven waren open – we begrepen
dat we onze gebreken niet moesten verbergen,
dat onaf gewoon betekent dat je nog kunt groeien.

Ik zag dat geld niet meer ter zake deed,
dat niet de rijkdom telde van het goed,
maar het goede van de geest, dat zag ik allemaal,

ik zag dat mensen werkelijk samen waren,
alle kleuren, grote, kleine, deze, gene,
alsof het nooit anders was geweest.

Zo gaan we leven

Een community-project samen met werknemers en leerlingen van leer- werk- & trainingscentrum Flevodrome: Frits, Johan, Edwin, Jaqueline, Willem, Duane, Robin, Bryan, Jenkini, Tommy, Ashraf, Damian, Dirk, Nicolas en Emmanuel

In huizen op palen, zo leven we later,
met gras en natuur om ons heen,
want zonder adem kan geen mens.

Natuurlijk zijn we dan veel slimmer:
minder werk, minder stress, maar hersens die machines
reguleren, zodat wij nog meer tijd hebben voor geluk!

En wat maakt ons dan gelukkig? Vissen in Alaska,
reizen naar Nieuw Zeeland, duiken in de Cariben,
jagen naar kleuren en koralen – van alle tijden.

Natuurlijk is er muziek, wie kan er zonder?
Hard of zacht, dat maakt niet uit, maar zonder klanken
is het leven niet compleet. Vroeger niet, nooit niet.

De ladder is voor dromen. Een mens moet immers
luchtkastelen kunnen bouwen. De grenspaal
is voor grenzen - die moet je (open) kunnen stellen.

De antenne op het huis? Dat zegt iets over vrijheid:
we kunnen spreken hoe we willen, denken en verwachten,
maar dat wil niet zeggen dat we geen geheimen nodig hebben;

we bepalen zelf wat van ons beschikbaar is, welke gegevens
voor een ander openbaar en wat bedekt blijft. De antenne
is natuurlijk een symbool, want gegevensgolven golven

tegen die tijd volkomen onnavolgbaar door de ruimte
en zo'n apparaat is eigenlijk nu al uit de tijd, fossiel,
zoals papyrus, maar het is zo'n heerlijk tijdloos ding.

Tuin

Toen:
het land nog leeg,
de horizon rondom.

Nu gaan we omhoog,
de Poldertoren op,
daar kunnen we kijken

in mijn herinnering:
sporen van vrachtwagens
naar de hemel -

de band
met mijn moeder
op aarde.

Vluchtelingen onze boom in

Ze zijn met zovelen, de stroom ontwortelt
ons leven, een explosie van mensen
uit oorlogsgebieden. Voelden we mee,
dan waren ze hier thuis, dan gaven we
zonder te klagen broden en bedden,
we stelden geen vragen, maar deden
ons best om ze vrede te geven;
en zij die ruim denken konden vrijuit spreken,
verklaren dat ze rijk zijn aan kleur en rijp aan
ervaring, genoeg om ze welkom te heten –

de angst voor het vreemde is groter.
De stam waarop ons leven
is gebouwd, is stevig en zeker
en kan al die zielen best dragen,
er is ruimte genoeg in de boom
voor duizenden duizenden extra,
maar we zijn bang om te breken.

We zijn hier vrij om gastvrijheid
te preken en ook om te vloeken.
We zijn hier vrij om te roepen
wat we willen en dat doen we.
De een wil de grens bewaken,
de ander wil kennismaken
met het nieuwe. De explosie
doet vooral de grens
van de beschaving vervagen.

De stem van de mensen die komen
wordt niet gehoord. Ze kunnen
niet anders dan zwijgen en hopen
dat ze mogen blijven.

Ik lig hier niet uw einder op te rekken,
horizonnen te verbreden of het uitzichtloze uitzicht
op te leuken met een kleurtje.
Ik lig hier niet omdat ik lui ben, moe of misselijk,
maar beu. Ik ben de zieke taal der bureaucraten beu,
de lieden die niet praten over mensen, maar budgetten, functi-
onele bedden, formulieren
en dan liefst nog in het engels.
En om u de spiegel voor te houden die op breken staat:
ik ben de naakte waarheid van de maatschappij
die zorgeloos zorgvuldig elke zorg en aandacht
uitkleedt tot het bot.

Ik lig hier in het veld omdat de grond hier zachter is dan zake-
lijke artsenhanden. Ik lig hier op de warme grond van moeder
aarde uit te rusten tot het gaat.

Ik leefde lange tijd op punt
van sterven en de zonden

van de wereld stonden
al die tijd geschreven

in Mijn handen. Lijden
leek de kroon op goede werken.

Toen Ik weer eens rondkeek,
echt goed om Me heen keek,

zag Ik dat Ik Me vergiste.
Goed, Ik ben de Heer en Ben

verantwoordelijk voor veel,
maar dit sloeg alles.

Vrijheid is er ook voor Mij.
Ik zag en dacht en dook.

Groenlandse haai

Ze zat in het net van een Groenlandse visser.
Biologen bepaalden haar leeftijd:

392 winters maakte ze mee. Dat stond geschreven
in het tijdschrift Science – wetenschappelijk bewezen.

Ze zwom dus al rond toen wij met schepen van de VOC
oostwaarts voeren om peper te roven;

de pruikentijd, de trekschuit, voor haar oud nieuws;
oorlogen, ze heeft er echt vele overleefd:

de Frans-Duitse, de eerste grote, de tweede
die met een atoombom werd beslecht.

Weet u nog dat België en Nederland verenigd waren?
Zij wel. Kunt u zich voorstellen dat wij leefden

zonder mobiel, zonder teevee, zonder auto's en treinen,
zij herinnert het zich allemaal. Rembrandt, Bach,

Newton en Napoleon, een eeuwigheid geleden –
zij kende hun namen en wist wie zij waren.

Laten wij voor haar een buiging maken en haar eren,
deze grijsaard uit de koudste zeeën van de aarde,

deze dame die in wijsheid en ervaring ons de baas is,
die niet op apegapen in een net had moeten sterven,

maar vredig de geest had moeten geven.
Kinderen hebben haar getekend; niet haar zwemslag

in de diepzee of contouren, maar de dingen boven water.
Lees, kijk en merk dat je respect krijgt voor dit wezen.

Wind uit het West,
Pal op je Kop,
Nooit in je Rug -
Wind uit het West.

Stank is er Mest,
Wei van de Koe,
Thuis is ons Best -
Wind uit het West.

Gras altijd Groen,
Blauw voor de Rest -
Wind uit het West.

Niet uit ons Nest?
Ho zegt: tot Hier.
Kleur als een Eend,
Bijt die Vervreemdt -
Wind uit het West.

Dus man zoekt vrouw,
vrouw zoekt man.
Ook hier in dit Vindingrijk
zoekt men het paradijs
waarin twee opgaan tot één.
Om elkaar te vinden
maken zij zichzelf sterk en mooi,
sterker en mooier dan ze eigenlijk zijn.
Mannen als jagers met ogen die richten
en vrouwen als prooien
met lippen gestift en borsten prikkend omhoog.
Zo is de wet van de eenheid,
de zoektocht naar evenwicht.

Maar vandaag de dag zijn mannen versuft
door materie, verblind door het licht
van hun beeldscherm,
door spraakverwarring de weg kwijt,
dus vrouwen moeten wel groter en roder
om blijvende indruk te maken,
moeten zich vullen met kneedgum,
zichzelf bekleden met hangende borsten
als Babylonische tuinen
om de man van hun droom te verleiden
en het paradijs te betreden.
Zó is de wet van de communicerende tweeheid.

Maar hier in dit land,
in dit sprookje, waarin gezocht wordt naar passie,
bleek deze weg de verkeerde.
Materie werd verward met de hemel,
geestkracht geruild tegen geilheid.
Deze weg naar passie loopt dood.

Een vrouw, inwoner van ons Vindingrijk,
is gestorven tijdens haar zoektocht.
Haar borsten te zwaar voor dit leven.
Zij is bevrijd van zwaartekracht.
Laat ons zingend haar ziel begeleiden
op weg naar de zwevende tuinen van Eden.

PR MACHINE

Je denkt dat je denkt
wat je wil, en dat is precies
hoe zij willen dat je denkt.

Niet kritisch of tegen,
maar volgens de wetten
van de commerciëlen.

Ze maken gehakt van ons!
Ze malen en draaien
tot we denken op maat.

De pers houdt ons scherp,
zou je hopen, maar bedrijven
honoreren beter dan redacties

en alles is te koop, ook objectiviteit
wordt op smaak gebracht
met een korreltje zout.

We noemen onszelf graag vrije geesten,
onafhankelijk van goed en goud
en vol met idealen,

maar de mens is gemaakt van vlees
en dat is zwak, dat is altijd zo geweest.
Dat laat zich makkelijk vermalen.

Met een handdruk,
koude handdruk,
doe ik afstand
van de stropdas,
worgend onding
dat de wereld,
gouden wereld,
haast genekt heeft.

Met dit offer,
brandend offer,
van symbolen
komt een einde
aan de opmars
van de banken,
van de mannen
in hun pakken
en hun graaizucht.

Laat ons kijken
naar het mooie,
laat ons draaien
naar het licht toe,
al het goede
van de wereld,
laat ons dansen
met de sterren,
laat de bloemen
rijkdom bloeien.

Gastvrij

Wees welkom, vreemde,
ga zitten, neem plaats,
maak het jezelf
makkelijk, doe alsof
je thuis bent, daar
is je stoel, we houden je
liever een beetje apart,
want je blijft toch
een vreemde, ook al
leer je de taal die wij spreken,
je spreekt nooit de onze.

We geven je volop de ruimte,
maar bij voorkeur een plek
die wij niet gebruiken,
daar op water zit je
geen mens voor de voeten.

En eens, in de toekomst,
als je ons goed genoeg kent
en begrijpt hoe vreedzaam
meelevend we zijn –
en zien wij je wel zitten –
neem dan je stoel op
en wandel een kant op.

Blijf je toch nog
een vreemde, even goede
vrienden, maar dan
helpen wij je liever
het land uit.

De sporen van vooruitgang in de lucht
als groeven in het wolkenzand geschreven
doen ons opkijken naar omhoog – verheven
boven het gewone. Een diepe zucht

geslaakt om het verlangen naar het land
dat we niet kennen, de continenten
vol vakantie. Hoeveel mooie momenten
worden gesmoord door het gezond verstand?

Maar op hoge wegen van vooruitgang
kun je ook ontsporen. Téveel beweging
is niet goed, die doet je stilstaan, teruggaan

misschien zelfs naar vroeger, de beleving
van het oude polderland, het ongerijmde,
het lopen over dijken, dromend van vrijheid.

Een poot eraf? Een oor kapot?
Volwassen olifanten hebben

van zo’n kleinigheid geen last.
Die weten hoe ze moeten breken.

Ik ben nog klein, nog jong,
maar wil het net zo hard.

Niet later pas, wanneer ik groot ben,
nee, hoor, ik begin alvast.

Een porseleinen kopje om te leren
hoe je kunt tekeergaan in de kast.

Proberen, durven, doe maar, je kunt het
niet fout doen, want niet is bepaald
hoe het goed moet. Schets toch, teken
de mist die wel optrekt, zicht geeft,
een vorm die gestalte krijgt in het wit,
een lijn, een grijze veeg die stevigheid
biedt, een beeld geeft; of gum ‘t weg,
dat kan natuurlijk ook, dat is niet erg.
Het handvat bestaat al, een vooruitblik,
die hoef je alleen nog maar los te laten
en je gaat. Heb het lef en het bestaat.

De man met de schop,

het zweet op zijn rug,

verdient met de hand

het geld voor zijn brood:

vijf sneetjes per dag.

De man in het pak,

de stropdas heel strak

om de nek, wordt rijk

met zijn mond; de lucht

die hij zucht, levert

hem een fortuin op:

elf broden per hap.

Een glazen koepel om te dromen

van de lucht, een raampje

om de spijbeljuten al van verre

te zien komen, verder muren

die van jou zijn, waarop je kruisjes

zet om al die uren te noteren

dat je daar was, veilig in je eigen

wereld, weg uit de klas, weg

van de straat en niemand vraagt

moet jij niet naar school?

Teksten en opmaak: Hein Walter